

NEW TORONTO

NEW TORONTO

NEW TORONTO

NEW TORONTO

OSTROVⁿ / Ohří
leden 1981

AHOJ, kamaráde,
dostalo se ti do rukou
druhé číslo našeho občasníku.
Doufáme, že se ti bude líbit
a snad i ty sám vytvoříš něco
o přírodě a lidech, přestě něco
co by mohlo ostatní kamarády zajímat.
No, a pak nám to jednoduše pošli.

Ps. Ted' si pěkně umyj ruce, /at' si to neumastíš/
rozsviť baterku nebo lampu,
/ovšem je-li večer, at' si nekazíš oči/

a ČTI ! ! ! ??????????..... :

XXXXX

NOTO: ŽIJ!

Únavou padáš a proklínáš svět,
na čele chmury a v duši máš jed,
udřený, uštvaný - před chrty laň -
tady Ti kamarád padává dlaň.

Tady máš neděli v šedivý den,
tady Ti slunce zlý zaplaší sen,
tady je studánka, napij se, pij,
otevři srdce a sněj se a

ŽIJ !

/ J.Solar /

Tak vidíš malá...

Tak vidíš malá, už umíš pít z láhve, jsou ti tři měsíce, jsi vlastně pořád takový malý nic.

Víš, malá, chtěl jsem kluka, abych ho mohl učit to málo co znáš a teď mám tebe.

Snad i ty jednou poznáš, že zima není jen sníh a sáňkování, že jaro není jen to období, kdy "všechno roste".

Snad poznáš, že podzim vůbec není ošklivý a v létě není lezky jenom u vody.

Tak vidíš malá, vypila jsi svojí láhev sunaru a spokojeně pozoruješ válečku, skříň a snad i tu krajinku na stěně. Dnes ještě nevíš, co to je.

Jednou snad budeš takhle koukat do plápolajícího ohně, pochopíš krásu přírody a kamarádství.

Víčka se ti už zavírají, chceš už spát, tak tedy dobrou noc, malá.

XXXXX

Kráčíš dál tou cestou prašnou,
na zádech usdu, se svou brašnou.
Míříš na svůj starý kemp,
tyobyčejnej český tramp.

XXXXX

Kdo řekne AHOJ a podá ti ruku,
nemusí být ještě kamarád !....

Říká se, že pravda je jen jedna.
Podívejte se kolem sebe kolik je tu lidí,
a vidíte, každý z nich má svou....

V tomto článku je skryto několik přezdívek našich známých kamarádů. Do konce srpna tohoto roku máte možnost je najít a zaslat výsledek k nám do Ostrova, nebo Doktorovi do Prahy. Ceny budou předány letos na podzim na akci o které vám dále předem vědět.

XXXXX

Český mnich Ánek / vědecká studie /

Český mnich, žijící kolem XVI. století v epatském klášteře v jižní Florencii, zvaný bratr Ánek, byl ve své době velký alchymista, známý i u dvora. Mimo jiné předpověděl velké úspěchy českého mléčného průmyslu. Dále pak pomocí různých přípravků dokázal vyrobit z řeset lák na okurky. Ovládal již tehdy před mnoha a mnoha lety důležitou přeměnu hmoty na potraviny, které jsou pro dnešního člověka nezbytné.

Podle dokumentů, které našli českoslovenští a italsí archeologové v hrobce bratra Ánka, se historikové dozvěděli mnoho zajímavého ze života jedné z největších našich osobností. Nalezl se také jeho deník vázaný v kůži, zdobený zlatem, nesmírné historické ceny. Díky tomuto deníku se Ánkovo život rozvíjel před vědci jako strunka. Již jako malý hoch si napsal: "Táta pije, běhá pak kolem kašny, volá: burácín, burácín, a rukana napodobuje blesky". Nositel Řádu práce, redaktor Sedmičky pionýrů V. Hasák k tomu napsal: "Bratr Ánek žil v těžkých rodinných podmínkách. V rodičovském domku na okraji Prahy neměli základní hygienické potřeby, ani vanu. Aby měl vůbec co jíst, musel si vše, co dostal od maminky, ochovat doma za necky. Krátce po matčině smrti byl jeho život v Praze již nepřijatelný, a proto ji tajně opustil. Procestoval mnoho zemí a teprve jako statný čtyřicetiletý muž se usadil ve Florencii. Jeho životní dráha je

lenována menšími i velkými úspěchy, které jsou dnes vysoc
ceněny na celém světě."

Co k tomu dodat? Za svého života napsal bratr Ánek tyto
knihy: Voko u nosu / anatomická příručka /
Krucipísek mezi skřítky / pohádka /
Pod Těbuř tiká to / literatura faktu /
Abbé Pink z Brdprů / vědeckofantastický román /
Guláš nebo krucifix / kuchařka /

Z archivních materiálů vybral a sestavil redaktor
Frančes Ilko

XXXXX

Potkal já jsem chlapa v lese
helejnese, koukejnese
to není žádnéj div.
Však poznal já jsem v jeho hlase
helejnese, koukejnese
aspoň patnáct piv !

XXXXX

Kamaráde, kamaráde,
z tej Plzeňskej větve,
nechoď ty mi za nou milou,
uděláš to ještě jednou,
zpřerážim ti větve.

RÍZEK NAD ŠTIKU

Profesor Štika byl přísným třídním oktávy gymnasia posázavského městečka R., kam byl před rokem přeložen. Hezké městečko, tiché, s obvyklými klípky, s rázovitým náměstíčkem, zdobeným nezbytným podloubím a s pěknými dřevčaty, zdravé venkovské barvy, která se více méně předháněla v modě rychlým krokem za pražskými novinkami.

Jako doktor věd přírodních byl neúprosným stihatelem neznalosti přírodopisu a jako náruživý rybář nedal si ujíti ve školních hodinách příležitosti seznámiti kandidáty a kandidátky maturity i mimo předepsanou osnovu s tajemným životem vodnín, zejména s jejími šupinatými obratlovci. Nedá se upříti, že byl docela hezký ve svých 33 letech, ale tak staromodně zaujatý proti pokolení Evinu, tak nezkušený ve věcech praktického života, že pokud se beztravně dalo, byl báječným terčem vtipů lotrasů gymnasia. Nevyšetřilo se sice nikdy, kdo dal panu profesorovi Štikovi jednoho dne do odloženého pracovního kšáť krabičku žížal, které po nějaké době ukrutně zasmradly a než se přišlo na původ zápachu, vystřídala se v učebně celá komise, od školníka po pana ředitele, a to ještě byl ubohý pan profesor v podezření sboru, že krabičku do pláště sám vložil, jsa rybář náruživý. Též se jindy nevysvětlilo, kdo pověsil na tabuli v přestávce velkého tloušťč, v jehož útrobách našel pan profesor Štika svoje pouzdro na cvikr, patentní tužku a malou plátenickou lupu.

Zvláště zlomyslný smích oktavánky Řízkové po podobných alotriích byl příčinou, že pan profesor zanevřel na tuto jinak velmi pilnou, ba, jak si říkal, milou a vzhlednou studentku s tmavým nikadem a velkýma smněima očima, které ho z prvé lavice často na počátku školního roku připravovaly o klid při výkladu učebné látky a nutily ho dívati se stále ke stropu nebo na bezvadný lesk svých bot. A proto, když jednoho jasného dne před maturitou vešel do třídy, usedl za katedru a chtěje učiniti zápis do třídní knihy a zabodl pero místo do inkoustu do menší rybičky, úmyslně nacpané do kalandře, nezařval zlostí, ale vzhledem na ty

zpytavé srnčí oči v první lavici, ve kterých kradmo zjistil zvědavý potměšilý lesk, odložil klidně pero a opatrně za očesek vyňal rybičku z kalamáře, osušil ji a položil ji na pijavý papír na stůl. "Tak jste mi připravili rybičku," zahovořil sladce, zatím co v jeho očích poznali žáci vzdálené blesky. "Nuže, zajisté víte všichni, jak se tato zove!" a vytáhl zápisník, vyvolával jednoho studenta po druhém k tabuli k prohlídce inkoustem zanázané rybičky. "Puny" padaly velmi rychle, neboť studenti i studentky v abecedním pořadí jméno milé rybičky neznali. Došlo i na Řízkovcu.

Zvedla své hbité tělo z lavice a poskočila několika půvabnými kroky ke katedře. Aspoň profesor Štika se přistihl, že zapomněl na chvíli na zlost a v duchu se podivil laďným, řekl bych úheřím pohybům oktavánky Řízkové. Ach, ty oči!... Profesor Štika musil sklopit zraky do zápisníku, svraštit ukrutně obočí a urovnávat nervosně kravatu, aby se zbavil následků emance, vyřazující z očí jeho žáčky.

"Jméno?" zabručel nemilosrdně do světlého knírku pod řeckým nosem. Studentka nepochopila, že pan profesor míní jméno ryby nebo chtěla katastrofu oddálit, a proto řekla jméno svoje: "Řízková!" Pan profesor byl přiveden z konceptu, neboť nevěděl, zda to má být od studentky drzý žert, neb skutečné vědomosti, trochu sice vulgárně vyslovené, neboť ona rybička byla skutečně řízka, a to samičkou, tudíž "řízkovou". Ale nedá se poraziti, ukrutný pan profesor Štika! "Jak se rozmnožuje ona rybka, jež se skutečně řízek zove a to samička?"

To byla otázka přirozeně příliš těžká a zřejmě úmyslná. Řízková pokrčila rameny, pohlédla bezradně na pana profesora a řekla jasně s hněvivými ohníčky v srnčích očích: "Te nevíš, pane profesore." Zvítězil pan profesor, nepodlehli tomu vyčítavému pohledu, nepodíval se vůbec na svou oběť a napsal do zápisníku další punu. Celá třída obdržela ten den stejnou známku.

Bylo přesně před maturitou. Oktaváni dřeli, až jim z uší vrby rostly a pan profesor Štika chodil k řece Sázavě,

na místo zvané "Pod jeptiškou" na Štiku, tleuště a...
Přiznati nutno, že byl rybářem pravěd tří. Onoho proutě
a čusného dne užíval plně božího slunce, svatých a...
vek, prádlo a bezvadně vyžehlené šaty pověšil na vrba visící
nad řekou a lovil zpočátku tleuště na višně. Při páté hodině
měl již v síťce, když se rozhodl použití štikovníce na...
krásného zeleného dračce s tisící zuby. Uloviti řízek na
nástrahu bylo hračkou. Řízek - Řízková! Průlízce! Ostrážní
rybku, musil vzpomenouti na ten čertevsky hozejí...
třídy, který, jak se mu zdálo, vynikal "neobčasná z...
ženy mělké povahy", jak si v duchu říkal. Kdyby byla rybářka,
jak příjemná by to byla lovkyně, jak nádherný lock měly by...
oči při zclávání úlovku ... Štěstí, že jest již před koncem
školního roku a Řízková zmizí z jeho programu. jinak by snad
ještě on, třídní profesor ... ale, hlouposti!

Otřel zpečené čelo a brzy byla návnada ve vodě. Ohtěl
opřítí prut o vrbu, ale lecné zařnění navijáku přitisklo
mu pevněji obě ruce k bambusu. Ha! Že by snad? Štika obecná?
Esox lucius? ... Ano!, není pochyby. Profesor Štika se chytil
pružce vrby, když by býval překvapením sklouzi po trávě do
tůně. Prut nepustil, ale jak zatřásl stromem, jeho jama
kašile, prosaické spodky, kabát s vestou i s kalhotami
sklouzly s vrby do vody, zatančily několikrát na hladině
a konečně napité vodou nízely někde ve tmě u dna. Probudil
se v něm však nejprve rybář a pak teprve obyčejný člověk.
Nechal svůj civilní obal obalom a zclával štiku obecnou.

Zápas byl nádherný a skončil vítězstvím pana profesora.
Má jistě 4 kg, grany budou přesně odváženy doma, tělo z...
řeno, útroby prozkoumány, úlovok zavazován do přemá svědence.
Ale, co teď? Slunko se kaboní, zvedá se větřík a...
se ženou černé mraky, věštící dešť. Prádlo a šaty odpašívají
kdeci na dně tůně. Do města je asi půl hodiny cesty a v rouše
tóněř Adamově, jen v plavkách, kluboučku a botách, s...
v ruce a s košíkem ryb, přehozený přes malé zábr, roz...
se ani za tři přes město odvážit. Tu hrozou lagr... celá...
městu udělat nesmí, bylo by to jistě i v místní plátku.
A což studenti, zvláště Řízková, jakživi by nezapomeneli na
tu jundu. Hrabal marně ušící i prutem v hluboké tůni.

A nikdo nejde, aby nehl vzkázati domů své hospodyně pro
náhradní oblek.

Spustil se liják. Toče z nebe jako ze džberu. Štika
at jí s prutem v ruce, s měkkým kleboučkem na hlavě,
v plavkách, jako sv. Florian na kašně na náměstí a mokré
tělo jeho se leskne v petáčcích deště.

Hle!, tam ženština jakási se blíží pšinkou k němu,
zahalena v plášti proti lešti, takže jen nos vyčnívá
z oděvu. Jde zřejmě k městu. I dodá si pan profesor odvahy,
zbytečně smeká mokrý klebouk vedou napitý, rumění v tváři
a pronásí, bez titulu, nověda, jde-li o stařenu neb mladší
paní. „Prosím vás, stala se mi trapná příhoda, oděv mi spadl
do vody, nebyla byste tak laskava a nezašla nebo neposlala
v městě do Stříbrné ulice č.6, druhé patře, aby mi byl
donesen jiný oblek?“ Velké kapky plácaly panu profesorevi
při řeči tak vytrvale do úst, že se při rozaluvě do sytosti
napil. Neznámá stanula na chvíli v údivu, pak však ze sebe
shodila rázem plášť s kapucí.

Ze Štíky se vydral jen bolestný sten překvapení
ahrázy. . . V celé své kráse, v modrém koupacím triketu,
chvělo se před ním v ukrutném smíchu svůdné tělo jeho
žáčky Řízkové. Klekl do trávy a vzdal se, jeho oči prosily
však o milost. „Kam spadly ty šaty, pane profesore?“
ptala se Řízková po chvíli harného zápasu s řehtetem.
Štika ukázal nalátně do tůně. Ani se nestačil dívatí,
jak oblé tělo jeho žáčky zmizelo elegantním, řekl bych
úhořím skokem v tůni. Za chvíli byla na břehu košile s kal-
hoty, po druhém petopení kabát a špecky. Vestu již nenašla,
odplula někam po proudu. „Trochu te vyžádám, leje stejně
jako z konve, račte se do toho, pane profesore, obléknouti,
za šera v městě nikdo nic nepozná. Vidíte, že řízek jest
rybička velmi užitečná, nejde na ni jenom štika, ale bez
Řízkové byste už své šaty neviděl. Za chvíli by je zvělla
voda a zastavily by se snad až v moři.“

Co se stalo s panem profesorem? . . . Skutečně se převlékl za skalou, byl heverný, ani si nevzpomněl na čívešský řehot jeho třídy, mohl oči nechat na tom od vody lesklém "řízku" v modrém trikotu, na té rybičce ze všech nejpůsobnější. Jeho zraky proti všem dosavadním dějům se vpíjely do smáčích očí příné, veselé, ale duševně tak čisté dívenky, jím pronásledované žáčky. Zato Řízková zakla. Krásný, ale dosud nepoznaný pocit vhněl jí nach do tváře a tiskl v hrdle. Když procházeli hustou lipovou alejí u města, stále v prudkém lijáku, již ve tmě, šli už pod jedním pláštěm.

Maturitu Řízková šťastně dokončila. O prázdninách byla již snoubenkou profesora Štíky a pilně rybařila, v zíně její kamarádi a kamarádky ve farním kostele tvrdili: "Štika bere nejlépe na řízka!" Řízková, dcera místního lékárníka, byla oddána s doktorem věd přírodních, profesorem Štikou. Všichni jim přáli štěstí ze srdce. Na chladiči svatebního auta visela velká štika a **albýňý řízek**.

A dnes již jistě oba vědí, jak se rozmnožuje řízek, neboť Štika je hrdým tatínkem tříletého kluka a paní Štiková roztonilou naninkou.

Pane profesore, promiňte, že jsem to na Vás prozradil. Ti, co Vás znají, vědí o té příhodě dávno a ti, co Vás neznají, mohou Ván jen závidět.

Miroslav Linka

/ Rybářský věstník z roku 1934 /

Kamaráde, tato povídka příliš nezapadá do trampského časopisu. Ale nám se líbila, a tak se snad bude líbit i Tobě.

/ Poznánka red. kroužku /

Jestlipak víš, kamaráde?.....

Zimní poobvečer se rozprostírá nad zasněženou plání. Hlouček chlapečků stojí v kruhu okolo právě zažehnutého táboráku, ještě mlčí. Pak zlehka a něžně přejely prsty přes citlivé struny kytary, jejíž tesklivý hlas se ve své čistotě podobá zurčivému potůčku lesní vody. A zazněla známá slova s melodií: vlajka vzhůru letí..... Teď všichni přidali svůj hlas.

Nese se píseň neposkvřněnou bílou krajinou, její podmanivé tóny s laskavými akordy si uchvacují srdce všech. N a v ž d y !

Jestlipak víš, kamaráde, co právě k nám tě tolik táhne? Jestlipak jsi pochopil, že nacházíš svou vlastní čistotu v srdcích kamarádů?!

Jen hledej ji dál, podobným způsobem, jak se na Aljašce dolevale zlato. Zmrzlou půdu zahřej ohněm vlastního těla a kepej hluboko.....

Jestlipak víš, kamaráde, co je poutem přátelství na život a na smrt? Je to právě ono nalezené zlato, které jsi vytěžil. Dej je všem, stejným dílem a ponech si i pro sebe! Dívej se na jeho lesk a záři po celý svůj lidský život. Osud zláckopa je krutý, nepodařilo-li se mu najít v níkem alespoň zrůtko, malé zrníčko zlata.

Jestlipak víš, kamaráde, že šťasten je na zemi ten, kdo toho zlata objevil nejvíce?! Zaposlouchej se do síly slov naší traupecké hymny. Jsou to slova pravdy, cítíš-li její příliv, jsi správný chlap! Až zažijeme to takhle všichni, přestanou se na světě dít věci, které nastojí za to. Uvaž, stojí-li za to, pro svůj prospěch ztratit sám sebe?! A sám sebe ztratíš snadno, ztratíš-li nás!

Jestlipak víš, kamaráde, co je to naše matka příroda? Chodíš do ní rád, je to proto, že v ní zažíváš alespoň na chvíličku kousek vlastní neomezené svobody. Tvoje veliké Já se rozplyne jako sníh u hořícího táboráku, osvobodil ses sám od sebe, od svých starostí, od svých zářostí, stal ses jedním z nás - kamarádem.....

Prote přírodu uctívej a važ si jí jako své vlastní matky! Ona jí skutečně je, tak jako i my jsme tvoji kamarádi.

Jestlipak víš, kamaráde, co je to P R A V D A ?

Pravda je vše na této zemi k čemu cítíš vztah a lásku. Prote o ni vždy usiluj, bojuj za ni, žij pro ni a třeba umírej! I my tak učiníme. Náš vztah přispěje k tomu, aby zmizelo z povrchu zemského zlo, které je opakem dobra a kamarádství.

Zmizí barbarství, které je opakem lidskosti.

Zmizí nepravda, která je největším nepřitelem pravdy.

Jestlipak víš, kamaráde, že když poběháš vše, co je zde psáno, budeš se již u příštího ohně dívat na nás se změněným pohledem?!

Uvidíš nás stát v kruhu mlčky okolo ohně a zvuky kytary ti pomohou spatřit v našich srdcích trpělivý kousek toho, co v sobě nosíme. Pro tebe, pro každého kamaráda.....

Zlatkop Fred

XXXXX

SALOON

trampská sci-fi na pokračování část I.

Dick Šlahoun a Bob Hunr hlučně rozrazili ozdobná dvířka SALOONU. Vzápětí se ozvala další rána. "To bráno způsobilo!" zařval Dick a na lebec se mu zvýraznila rudá jizva. Měl vztek! A volkéj! Vyplivl zuby a votočil se na Boba. Ten ležel na zemi a na ksichtě mu zazářilo modrý veke.

"Vstávej, Bobe, rozmlátíme tě! psům bedny!" Ten se už před chvílkou probрал a pozeroval Dicka. Z moment stáli u barmana Kloběce. "Co si dáte, chlapi?" zamumlal "Jako obvykle?" "Dvakrát", suše odvětil Dick. V SALOONU zavládlo tich. Hosté se začali vytráčet. "Nikam!" zařval Bob a vrhl se ke dveřím. "Nevíš, kolik je hodin?" zeptal se lékárníka Startky. Ten se rozklepal a odvětil: "Osmáct nula nula!" "Dou ti blbě, trochu ti opravím ciferník i s ručičkami", zachochtal se Bob a praštil ho mezi světla. Ten rozhočil kopyta, přeletěl litačky

a přistál na prašné prárijní cestě. "Tak, kde puče další donů?" znova se vyzývavě uchechtl Bob a jeho oči se zjevným uspokojením těkaly po lokále. Bylo ticho a všichni mlčky civěli na Boba s Dickerem.

"Já, já puču donů,.....čokle!" ozvalo se od piána. Ulivené zraky všech se obrátily k piánu. Pod ním ležel omdlelej unělec a na něm seděl takovej malej, plechovej proek s tykadýlkama.

Bob zalapal po dechu, pak se přece jen trochu vzpamatoval a pohrdavě se zeptal: "Co tu chceš, ty pikolíku?" Jeho jistá ruka šátralka ~~výsronně~~ sjížěla k pasu, kde se houpal kolt. "Ty seš marťan nebo přestrojonej major Zeman, co?!" zeptal se a pak si odpliv barmanovi na pleš. Vteřinu nato již třínal v každý ruce bouchačku, měl rozkročený nohy, špinavý kalhoty a prasklej zip na poklopci. A furt ten svůj zlověstnej pohled.

Ten marťan / nebo co to vlastně bylo / si klidně a jako by nic čistil nehty odrezovačem. Pak vytáhl volej na šicí stroje a oníž by hrul brvou, kopnul ho do sebe. Bengl, bengl, bengl, bengl, zahřněly výstřely. Nic. Proek do sebe vylil dalšího frťana, dělal jako by nic, jenom sem tam kouknul na podivnej ciferník, co mu vysel na krku.

XXXXX

Pár starších vtipů na závěr

PŘISTÁLI DVA TRÁMPOVÉ na nocleh do jednoho bráského statku. Ráno, ještě cwlí ospalí, slyší na návsi nějaký hluk a vtom zaslechnou ze dvora: "Josef, vyžeň už ty prasata!" Tu vstane Joe a dí důstojně: "Harry, vstávej, čen sami. Nenecháme se přece vod takovýho křupana vyhazovat."

POTKÁ JIM PEDRA, který si vede na provázku kozu.

"Probcha, co s tou kozou budete na osadě dělat?"

"Budeme ji chevat v boudě a každý ráno dojit!"

"Nojo, to je všechno pěkný, ale představ si ten curad!"

Pedro pohladí kezičku něžně po hřbetě a povílá:

"Ale, to vona si zvykne, vič, kezičko..."